

Jízda v protisměru

Ležela na zemi. Z dýchky slyšela hlasy, ale nedokázala jim rozumět. Byla jí strašná zima. Slyšela houkání sirény. Počud na ni někdo mluvil, ale smysl jí unikal. Čtila, že se někam propadla, najednou byla v úde kolem tma.

„Nesmí me ji ztratit! Dlejte, naložte jí! dvali si zchrání pokyny.“

„Je tam jeť? někdo?“

„Ne, vichni u jsou venku, ti ostatní jsou na tom docela dobře.“

Dvě sanitky se zavěly a rozeznala se sirna.

Za chvíli odjely další sanitky a všech pět cestujících skončilo v nemocnici. Policisté zdokumentovali místo nehody, auto bylo odtaženo a po několika hodinách u nehodu připomnělo jen pár stop ve snhu.

Pět kamarádů jelo na hory. Vypadalo to na pěkný výlet, snhu bylo dost, počasí tak pěkné. Stržili v kend u tetičky jedné z nich. Užvali si to, celí v kend se jim vydařil. A na osudnou cestu domů?

„Je v komatu. Navíc mě poškozenou pte. S nejvšší pravděpodobností nebude chodit. Verdikt doktora zní hrozivě.“

„Panebože, panebože,“ opakoval. Zavěel oči, zakryl si obličej dlaněmi a sklonil hlavu.

Stáli tam vichni, protože vyvzli bez vnitřních zranění, a dvali se stědavě na sebe a na doktora.

„A je to jistě...“ zeptala se opatrně její nejlepší kamarádka Magda.

„Bohužel,“ řekl doktor.

„Ne, to-to ne je to moje vina? j jsem? nem?l jsem? panebože?“ rozplakal se.

„Tome,“ řekla Magda konejšivě a vzala ho kolem ramen, „poj, sedni si sem.“ Dovedla ho k lavičce a posadila.

„Nen? to tvoje vina?“ pokračovala, i když se jí nemluvalo lehce. Vedle ležela její nejlepší kamarádka a kluk, kterho znala od dětství a se kterm sdlela vechny své pocity, tu sedl vedle ní a vinil se z toho, co se stalo.

„Nemohl jsi tomu zabránit. Nikdo neekal, že tam nějaký blazen pojedě skoro v protisměru. Nemohl jsi dlat nic jinho.“

A ty lidi z toho auta jsou v počdu?“ řekla, ale řdně řtcha to nebyla, když Aneta ležela vedle v bezvědomě.

„Nem?l jsem s vma jezdit, nem?l jsem se nechat přemluvit, skoro jsem ji neznal, m?l jsem se na to vykařlat?“

„No tak, to bude dobré, uvidě,“ řekla, i když v tuhle chvíli tomu sama tko vřila.

Přvodní plány na výlet byly plně jině. Mělo jich jet víc, parta kamarádů ze stědně, někte se svými partnery. Jeně nakonec to dopadlo tak, že jich polovina oděkla. Takě zbyli jen tyči. Magda, Aneta a Kristna, které spolu chodily do tdy a Kristny přtel Petr. A vzhledem k tomu, že holky si na tak dalekou cestu netroufaly a Petr si řidičk neudlal, přemluvila Magda Toma, aby jel s nimi. Přkrť s nimi byl na nějakm srazu, takě plně cizí si nebyli, ale moc je neznal. Jeně se nechal přemluvit, protože Aneta se mu lžila. Vlastně tam jel kvůli ní. Čtl jí trochu víc poznat.

Stáli u její postele. Doktor jim povolil chvilkovou návštěvu. Bylo to pro ně pro vechny tčk.

Zněně vyřli z pokoje. Nikdo z nich nepromluvil. Nemělo by to cenu. řdně slova nedokázala vyjřdit to, jak se čtili.

„Měli byste jít domů trochu si odpočinout. Tady stejně nejste nic platní,“ řekl doktor.

Mechanicky přikvli. Vyřli před nemocnici. Dvali se na sebe a ani jednomu se nechtělo mluvit. Měky dořli na autobusovou zastvku. Kristně s Petrem přijel autobus skoro hned. Rozlouřili se a Magda zřstala s Tomem sama.

„Nem?l bys te? bť s?m,“ prolomila ticho.

Bolestně se usmř: „A co m?m asi tak dlat?“

„Zřstanu s tebou, jo?“ nabřdla mu.

„To nemusě, beztak chci bejt s?m.“

„Tome, to neně dobřě nřpad.“ snařila se.

„Dobřě nřpad nebyl jezdit s vma.“ řekl tvrdě.

„No tak.“

Přijel autobus. Tom nastoupil dovnitř a Magda s nřm.

„Jedu s tebou, a? se ti to lžb? nebo ne?“ řekla nekompromisně.

Dořeli k nřmu domě. Rodiče doma nebyli, vřtinu řasu trřvili někde na cestěch. Za celou dobu nepromluvil. Ale aspo u nepřotestoval.

Sedřli v pokoji. Vidřla, jak je na tom řpatně. Sama se necřtila neřp.

„Jak m?m řt s pocitem, že jsem někomu zničil řivot...“ zeptal se do ticha, ale na odpově neekal, řona byla tak krěsně a?“

„Je. Ona to zvlřdne, ona to musě zvlřdnout,“ řekla zoufale.

„I když to zvlřdne, stejně u? nikdy nebude chodit, slyřelas přece doktora. U? nikdy nebude chodit, kvůli mně...“

Do oř se jř hrnulý slzy. U? nevřdřla, co na to m? řct.

„Tak pojedem, ne? Za chvíli se zařne stmřvat, řd bych vyřel z řch hor jeť? za svřtla.“

„Jo, jasně, jedem.“ odsouhlasili to.

Naskřdali vřci do auta. Aneta sedřla vepředu, protože byla nejvřšší, tak aby mřla dost mřsta.

„Stejně je to nřdhera, jak je vřchno zasněně.“

„Jo, to je. A ten neporuřej snřh?“

„Pozor! Ze zatřky se proti nim vyřřtilo auto.“

„Sakra, vřdy? jede v protisměru, pro? si tak najřdř?“

„Tome, dřlej nřco.“

Do h?je, co m?m asi tak d?lat?? ?ekl zoufale. ?l?pl na brzdu a strhl ??zen? doprava. Nejel moc rychle a silnice vypadala docela dobre, v??il, ?e to bude dobr?. Ale bylo to zr?dn?. Jak cel? den sv?tilo slun??ko, silnice byla m?sty mokr?, jak se sn?h rozpou?t?l. A te? k ve?eru to za?alo umrzat, ale jen n?kde. Dostali se do smyku a i kdy? se Tom sna?il dostat se z toho, nezvl?dl to, vyjeli ze zat??ky, kut?leli se ze svahu a zastavili se o strom. Na?t?st? to nebyl tak p??kr? svah.

Bylo ticho. V?ichni byli v ?oku.

Prvn? se vzpamatoval Tom: ?Jste v pohod???

?Jo.?

?Jasn?.?

?Jo, dobr?.?

?Uf, tak to je fajn, myslel jsem, ?e to nezvl?dnem.?

?A co Aneta?? zeptala se Magda.

?Aneto?? ?ekl Tom a pod?val se na ni. Neh?bala se. Nev?d?l, jestli v?bec ?ije, ale b?l se to zjistit.

?Ona se nehejbe,? ?ekl.

?Mus?me zavolat sanitku.?

?U? se proberala.? ozn?mil jim doktor, kdy? zase p?i?li.

?To je dobre,? ?ekla Magda a bylo vid?t, jak se j? ulevilo, ?m??em ji vid?t???

?Ano, ale jen jeden z v?s a na chvilku, pot?ebu?e klid.? ?ekl doktor.

?Tak jdi,? pob?dli ostatn? Magdu.

Nejist? vstoupila do pokoje.

?Ahoj,? pozdravila.

?Magdo,? usm?la se Aneta.

?Jsem tak r?da, ?e t? zas vid?m.? ?ekla Magda.

?J? taky.?

?M?li jsme o tebe strach,? pokra?ovala.

?M?li??

?No, jsou tu i ostatn?, Krist?na, Petr, Tom?? posledn? jm?no vyslovila trochu se strachem, ?akor?t doktor n?s sem nech?t?l pustit v?echny, ??kal, ?e pot?ebu?e klid.?

?Tom je tu taky?? zeptala se nev??cn?.

?Jo, on? je mu hrozn? l?to, co se stalo? n?m v?em?? ?ekla smutn?.

?Tak?e? v?m doktor ?ekl, ?e u? nebudu moct chodit..?? sp? to zn?lo jako konstatov?n?, ne? ot?zka, ale Magda p?esto odpov?d?la: ?Ano, ?ekl n?m to? mus? to pro tebe b?t hodn? t?k???

?To teda je. Nikdo si neum? p?edstavit, jak? to je, kdy? se probud? a zjist?, ?e u? nikdy nebude? chodit. Nem?la jsem s v?ma jezdit. Tohle byla nejvt?? chyba m?ho ?ivota. A on si sem dovol? klidn? p?ij?t.? ?ekla rozho??en?.

?Aneto, Tom za to p?ece nem??e, nemohl d?lat nic jin?ho?? sna?ila se ho br?nit, i kdy? v?d?la, ?e to nen? nejlep?? n?pad.

?On nen? ten, kdo z?stane na voz?ku.? ?ekla na?tvan?.

?J? v?m, ale? v?, je na tom dost ?patn?..“

?Co se mu stalo? A ostatn?? Jsou v po??dku?? p?erula ji.

?Jo, v?ichni jsme v po??dku, fyzicky??

?Tak?e mu nic nen???

?Ne, nem? nic zlomen?ho nebo tak, ale psychicky je na tom dost ?patn?.? vysv?tlila.

?A ty si jako mysl?, ?e j? jsem v pohod??? zeptala se nev??cn?.

?Ne, to ne??

?V? jak? to je, kdy? ti najednou ?eknou, ?e?? nemohla pokra?ovat.

?Anet, j? se nechci h?dat? a ty bys m?la m?t klid? v?, ?e t? m?m r?da??

?Tak pro? se po??d zast?v? Tom?e??

?Je to m?j p??tel, zn?me se od d?tstv?, to p?ece v?, hodn? pro m? znamen?.?

?Ale?? cht?la n?co nam?tnout, ale Magda ji nenechala.

?V?, kdybych si nebyla jist?, ?e to nen? jeho vina, tak bych se ho samoz?ejm? nezast?vala.?

?Dob?e, u? o tom nebudeme mluvit, jo?? ?ekla sm??liv?.

?Jo, jasn?, jak chce?.?

Do pokoje ve?la sestra. Bylo jasn?, ?e by Magda m?la u? j?t.

?P?ijdu zase z?tra, jo??

?Dob?e, budu se t?it.? pokusila se usm?t, ale moc j? to ne?lo.

Jen se za Magdou zav?ely dve?e, rozplakala se. Nedok?zala se sm??it s t?m, ?e u? nebude moct chodit. Tohle pro ni bylo hodn? t?k?.

Po n?jak? dob? ji p?elo?ili na norm?ln? pokoj. Magda za n? celou tu dobu chodila ka?d? den. To se ov?em nedalo ??ct o jej?m p??teli. Ne? odjela, m?la j?t s p??telem do kina, ale n?jak se nemohli dohodnout kam. Nakonec se domluvili, ale ten den, co m?li j?t, j? napsal, ?e do toho kina nechce, ?e chce jinam. Na?tvalo ji, ?e kdy? to odsouhlasil, tak by to nem?l m?nit na posledn? chv?li, zvl?št?, kdy? nem?l ??dn? rozumn? d?vod. Na?tval se a napsal j?, ?e se taky nemus? vid?t v?bec. U? ji nebavilo, ?e ona byla v?dycky ta, kdo p?i?el jako prvn?. Tak mu napsala, ?e kdy? nechce, tak se vid?t nemus?. A on skutekn? nep?i?el. Tentokr?t byla rozhodnut?, ?e mu nenap?e do t? doby, dokud se s?m neozve. A to tak? splnila. Po n?jak? dob? se ozval, vydr?el to celkem dlouho. Tak mu napsala, ?e je v nemocnici. P?i?el ji nav?t?vit,

ale i kdy? mu ?ekla, jak na tom je, neodpustil si v??itku, ?e odjela bez n?ho. Tohle opravdu ne?ekala. Ale sna?ila se ho omlouvat, v?d?la, ?e to pro n?ho byl stejn? ?ok jako pro ni. V??ila, ?e to bude dobr?. Ale nebylo.

?Tak co, po??d ti to vy??t?? ptala se Magda, kdy? za n? zase p?i?la.

?Jo, po??d.?

?Sakra co si mysl?? Copak nevid?, jak ti je?? ptala se nev??cn?.

?J? nev?m? pr? ?e mu to bude po??d p?ipom?nat, ?e?? nemluvalo se j? lehce, ??e jsem? jela? bez n?j??

?Jak tohle v?bec m??e ??ct? Nem?m si s n?m promluvit??

?Ne, to je dobr?, j?...”

?On t? zn??, ty pot?ebuje?, aby t? podr?el, ne aby ti to vy??tal??

?J? v?m??

?P?em??lela jsi, ?e bys to s n?m skon?ila??

?J? nem??u? proto?e? kdo by pak? kdo by cht?l holku?? nemohla to dokon?it.

?No tak, t?m se nesm? tr?pit. Nem? cenu z?st?vat ve vztahu, kter? t? ni??. V??, ?e se najde n?kdo, kdo t? bude milovat takovou, jak? jsi.? sna?ila se j? d?t nad?ji.

?Ahoj Tome.?

?Ahoj, jde? od Anety?? zeptal se.

?Jo, jak to v??? zaj?malo ji.

?Proto?e jsi zamy?len?, smutn? Jak je na tom?? zaj?malo ho.

?No, jak se to vezme?? ?ekla a vyl??ila mu, jak se tr?p? kv?li p??teli.

?Jestli je jedinej d?vod, pro? s n?m z?st?v? to, ?e se boj?, ?e bude sama, tak to je p?kn? blbost.?

?J? v?m, ale zas na druhou stranu, ch?pu ji.?

?Je p?ece kr?sn? holka, a chytr?, co jsem m?l mo?nost poznat??

?To jo, ale je na voz?ku. A v?? mi, ?e pro spoustu kluk? by to byl probl?m.?

Zav?el o?i. To, co se chystal vyslovit ho st?lo dost odvahy. A to i p?es to, ?e s Magdou o sob? v?d?li v?echno. Tedy, t?m?? v?echno.

?Mo?n?.. ale ne pro m?.?

?Nevadilo by ti chodit s holkou na voz?ku??

?Nevadilo by mi chodit s Anetou? Miluju ji, u? dlouho? jel jsem tam kv?li n?...”

?Co?? nev??ila tomu.

?Jo, na ty hory jsem jel jenom kv?li n?, jinak bych se asi nenechal p?emluvit??

?Ale v?dy? ona m? p??tele??

?J? v?m? cht?l bych s n? mluvit... v?m, ?e je to moje vina, ale p?esto??

?O tom jsme u? mluvili kolikr?t, nen? to tvoje vina. I ?et?en? to p?ece uk?zalo. Mus? se z toho p?estat vinit.?

?To nejde.?

?V?m, ?e je to t?k?? Ale chodit za Anetou by asi nebyl ten nejlep?? n?pad.? sna?ila se mu to rozmluvit.

?Taky si mysl?, ?e je za to m??u j?.? konstatoval.

?No, v?š... je to pro ni hrozn? t?k?, mus? ji pochopit? t?ko se s t?m sm?uje?? na chv?li se odm?ela. Sna?ila se p?edstavit, jak stra?n? t?k? to pro ni mus? b?t, ale tohle si prost? p?edstavit nedok?zala. ?Ona m?la v?echno, byla ??astn?, na nic si nest?ovala a najednou? najednou nem??e chodit a kluk, kter? by ji m?l nejv?c podporovat, se k n? zachoval docela nef?r.?

?J? ji ch?pu, v?m, ?e m? nechce vid?t. Nep?jdu za n?, neboj, jen jsem cht?l? cht?l bych ji prost? jenom vid?t.?

?Pro? jsi mi ne?ekl, ?e ji miluje??? zaj?malo ji.

?J? nev?m, m?la p??tele a? nem?lo by to cenu? nem?l jsem tam kv?li n? jezdit, ale myslel jsem, ?e t?eba?? pokr?il rameny. Najednou ho nenapadal jedin? d?vod, pro? tam vlastn? jel. Nedok?zal to obh?jit ani s?m p?ed sebou. Prost? se mu l?bila, p?itahovala ho, okouzila ho a i kdy? v?d?l, ?e je zadan?, p?esto ji cht?l bl? poznat. Mo?n? doufal, ?e by mohl m?t ?anci, ?e t?eba nen? s p??telem tak ?pln? ??astn? co? se mu pak vlastn? i potvrdilo.

Byl ve?er. Sed?li v pokoji, pili sva?en? v?no, aby se zah??li a pov?dali si. V?iml si, ?e je Aneta n?jak? zamkl?. Sed?la v rohu a v?bec nemluvila, jen sledovala d?n?. P?isedl si k n?.

?Copak? Vypad? smutn?...” za?al.

?No, j?...” chvilku se rozm??lela, jestli mu to m? v?bec ??kat. Je to v podstat? ciz? ?lov?k, i kdy? n?kter? v?ci se l?p ??kaj? lidem, na kter?ch n?m tolik nez?le??. Rozhodla se, ?e mu to ?ekne. Vlastn? v?bec? nic nejde.

?Ne? jsem odjela, poh?dali jsme se s p??telem?? vypov?d?la mu celou historku s kinem.

?To s tebou nemluv? kv?li takov? blbosti?? zeptal se nev??cn?.

?Jo. J? v?m, ?e to je blbost, ale jde o princip. Kdy? u? to prost? jednou odsouhlasil, tak to nem? m?nit.? sna?ila se obh?jit sv?j postoj.

?Jo, j? to ch?pu.? sna?il se ji podpo?it.

?V?, j? nem?m r?da, kdy? spolu nemluv?me, tak?e v?t?inou jsem to byla j?, kdo p?i?el prvn?. Jen?e u? m? to prost? p?est?v? bavit. ?ekla jsem si, ?e tentokr?t po?k?m, a? se ozve on.?

?To je spr?vn?, nem??e? b?t po??d ta, kdo se to sna?? urovn?vat. Jestli o tebe opravdu stoj?, tak se brzo ozve.?

?No, to je pr?v? to. J? v?m, ?e on o m? stoj?, v?m, ?e se mnou chce b?t, ale za??n?m pochybovat, jestli chci b?t j? s n?m. V?, on si je stra?n? jistej, ?e bych ho nikdy neopustila a n? vztah? p?ijde mi, ?e nem? ??dnou budoucnost. Pokud s t?m n?co neud?l?me, tak to asi nem? cenu. Jen?e j? nev?m, m?m ho r?da, nechci mu ubl?it.?

?Ka?dej vztah se po ?ase dostane do m?sta, ze kter?ho jsou jen dv? mo?nosti, bu? to posunout n?kam d?l nebo to skon?it.?

„Asi m? pravdu. Po?k?m, a? se ozve a pak s n?m promluv?m. Takhle to opravdu d?l nejde, h?d?me se kv?li blbostem??

Kdyby v?d?la, ?e je do n? zamilovan?, nejsp? by mu to nikdy ne?ekla. Ale on toho stejn? nezneu?il. To by j? nemohl ud?lat. Vlastn? se ji sna?il p?esv?dit, ?e by mu m?la d?t je?t? ?anci, ?e by si o tom m?li promluvit a vysv?tlit si, co od toho vztahu o?ek?vaj?. Byla r?da, ?e se mu sv??ila, dost j? pomohl. Byla p?esv?den?, ?e to m? smysl, ?e se j? brzy ozve a zase to daj? do po??dku. To ov?em netu?ila, co ji ?ek?.

Uplynulo n?co p?es p?l roky od t? nehody. U? p?r m?s?c? byla doma, ale moc nevych?zela. Nec?tila se dob?e, kdy? jela po ulici na voz??ku. M?la pocit, jako by se v?ichni d?vali jen na ni. U? p?edt?m byla dost uzav?en?, ale te? se uzav?ela je?t? v?c do sebe. Magda a ostatn? kamar?dky za n? chodily dom?. N?kolikr?t se ji sna?ily n?kam vyt?hnout, ale v?dycky to odm?tla. A jej? p??tel ji tr?pil ??m d?l v?c. I kdy? se p?ed n?m sna?ila tv??it, ?e je v?echno v po??dku, stejn? v?dycky nakonec sto?il ?e? na to, jak odjela, ani? by mu o tom ?ekla. Vzpomn?la si na rozhovor s Tomem tenkr?t na hor?ch. V tu chv?li byla p?esv?den?, ?e maj? ?anci. Te? u? si to nemyslela. Za?ala v?n? uva?ovat o tom, ?e to skon???. Byli po??d na stejn?m m?st?, v?c ne? p?l roku a to byla dlouh? doba na to, aby se to dalo d?t je?t? do po??dku. A pak, ona u? o to ani moc nest?la. Pochopila, ?e bude lep??, kdy? bude sama, ne? se tr?pit ve vztahu, kter? nem?l smysl. On by p?ece m?l v?d?t, jak se c?t?, m?l by v?d?t, jak j? skute?n? je, m?l by v?d?t, ?e se po??d je?t? tr?p?. On by m?l ut?rat jej? slzy, m?l by b?t jej? nejbli??? ?lov?k, ale tohle u? pro ni bohu?el nep?edstavoval. Nic z toho nev?d?l. Nev?d?l, ?e v noci bre?? do pol?t??e, nev?d?l, jak se tr?p?. Nechoz?elo mu to, i kdy? se mu to kolikr?t sna?ila nazna?it. Postupem ?asu se sna?it p?estala.

Tak? si za?ala uv?domovat, ?e Tom? za to opravdu nemohl. Najednou j? bylo l?to, ?e ho z toho vinila. Magda o n?m sice p?estala mluvit, ale v?d?la, ?e se z toho vinil i s?m. A pochopila, ?e mu mus? b?t stra?n?. A zvlášt?, kdy? se mu to ani nesna?ila uleh?it?

Kdy? po n?jak? dob? zase Magda p?i?la, p?ekvapila ji hned dvakr?t.

„Roze?la jsem se s Pavlem,? ozn?mila j? sotva se posadila.

„Fakt??

„Jo, u? to prost? nem?lo cenu.?

„A jak se c?t???

„No, nic moc??

„To ch?pu. Ale nebudu ??kat, ?e m? to mrz?, proto?e si mysl?m, ?e to bylo nejlep?? rozhodnut? kter? si pro sebe mohla ud?lat. J? ch?pu, ?e m? asi obavy z budoucnosti a mo?n? i o n?ho, ale to je naprosto zbyte?n?.? objala ji.

„A jak se m? Tom?? zm?nila t?ma.

„Tom?? ptala se p?ekvapen?.

„No. Po??d se tr?p???

„Hm. Je mu to hrozn? l?to, je?t? se s t?m nedok?zal ?pln? srovnat.?

„V?, mn? je to taky l?to. Nem?la jsem na n?ho b?t tak zlá...“

„Nebyla jsi zl?, to ne, jen?? povzdechla si. Nenapadala ji vhodn? slova. ?A on to ch?pe. T?ko ??ct, jak bysme se v tv? situaci zachovali. Je t?k? si to p?edstavit.?

„No dob?e, ale stejn?. Mo?n? jsi m? m?la p?esv?dit d??v, ?e to nen? jeho chyba. I kdy? ch?pu, ?e to se mnou nebylo lehk?.? usm?la se.

„Jestli s n?m chce? mluvit, tak to nebude probl?m, r?d t? uvid?. Cht?l za tebou zaj?t u? d?vno, ale nemysleli jsme si, ?e je to dobrej n?pad.?

„Chovala jsem se asi hrozn?, co??

„To ne, jen jsi prost? nevypadala na to, ?e by jsi ho cht?la je?t? n?kdy vid?t.? trochu se usm?la.

„No, j? v?m? v?, mo?n? je?t? te? nejsem? ?pln?...“ koktala.

„Jestli se nec?t? na to se s n?m setkat, tak to je v po??dku. J? t? nenut?m. A? ho bude? cht?t vid?t, tak sta?? ??ct, to p?ece v?.?

„D?kuju,? vd??n? se usm?la.

Sed?l s?m ve ztemn?l?m pokoji a p?em??lel. Kolikr?t u? tu takhle sed?l? a kolikr?t p?em??lel o tom sam?m?? I p?es to, ?e od nehody utekla relativn? dlouh? doba, nedok?zal na to p?estat myslet. Zmrza?il holku, kterou sotva znal, ale kterou i p?es to miloval. A miloval ji i te?. Stra?n? tou?il po tom ji znovu vid?t, mluvit s n?. Doufal, ?e by ho mohla p?estat nen?vid?t. I kdy? v?d?l, ?e nejd??v by se m?l p?estat nen?vid?t s?m. Dokud si to bude vy??tat on, tak jak by mu ona mohla odpustit. Po??d se mu to p?ehr?valo p?ed o?ima. To auto, sn?h, nev?d?t, kde je naho?e a kde dole a pak u? jen ticho. Neskute?n? ticho, kter? nev?tilo nic dobr?ho. V?dycky, kdy? na to myslel, m?l pocit obrovsk? bezmoci a pr?zdnoty, kterou nedovedl vyj?dit. P?em??lel, jestli to je?t? n?kdy bude jako d??v. Byl si t?m?? jist?, ?e ne. Tyhle v?ci ?lov?ka poznamenaj? na cel? ?ivot. I kdy? v?d?l, ?e Aneta na tom je mnohem h??.

„Sakra,? vztekle vstal a nerv?zn? p?ech?zel po pokoji. ?Kdybych tak mohl n?co d?lat.? Nesn?el tenhle pocit, kdy v?d?l, ?e nem??e d?lat v?bec nic a ?e i kdyby n?co ud?lal, ni?emu by to nepomohlo. Je?t? chv?li chodil sem a tam a pak padl na postel. Le?el na b?i?e, hlavu zabo?enou do pol?t??e, kter? milosrdn? polykal slzy, co mu pomalu st?kaly po tv??i.

Najednou se ozval zvonek. Nikoho ne?ekal, s nik?m necht?l mluvit. Ale nakonec se rozhodl, ?e otev?e. Vstal a ?el nejd??v do koupelny. Omyl si obli?ej, aby se trochu vzpamatoval. Tak n?jak podv?dom? doufal, ?e to nezvan? host t?eba vzd? a odejde. To se v?ak nestalo. Do?el tedy ke dve??m a otev?el.

„Magdo?? byl p?ekvapen?.

„Ahoj,? usm?la se.

„Stalo se n?co?? zeptal se se strachem.

„No, jak se to vezme,? zase se usm?la, ?m?m pro tebe p?ekvapen?.?

V o??ch se mu zra?ila ot?zka, kterou vyst??dal ??as, kdy? zpoza rohu vyjela Aneta.

?Ahoj,? pozdravila ho.

Nemohl v?bec promluvit, jen na ni n?m? z?ral. Prvn?, co mu problesklo hlavou, kdy? ji uvid?l bylo, ?e je po??d n?dhern?. Pak ho napadlo, ?e ji ur?it? st?lo velk? p?em?h?n? sem p?ijet. Ale byla tu a on m?l svou ?anci.

?No tak, nepozve? n?s d?l?? zeptala se Magda s ?sm?vem.

?Jo, jasn?, poj?te, j?..“ byl trochu zmaten?.

Ve?li do p?eds?n?. Tom se pomalu vzpamatov?val, zat?mco si svl?kaly bundy.

?Tak poj?te.? nazna?il, ?e mohou j?t do pokoje.

?No, v?, venku je mokro, tak?e m?m ?pinav? kole?ka?? nechala nedokon?enou v?tu, ?ekala, ?e Tom navrhne n?jak? ?e?en?.

?Tak co s t?m ud?l?me?? zeptal se, ale byla to sp? ?e?nick? ot?zka, proto?e u? bral Anetu do n?ru??. Odesl ji k sob? do pokoje a posadil ji na postel. Sedl si na ?idli naproti n? a jen se na ni d?val. Magda, kter? st?la ve dve??ch, ?ekla:

?No, mysl?m, ?e si m?te co ??ct, m? tu nepot?ebujete, tak?e te? na chv?li zmiz?m a pak t? p?ijdu vyzvednout, jo??

?P?ece se sem zas nepot?hne?. J? Anetu doprovod?m, pokud j? to nebude vadit.? pod?val se na ni.

?Tom m? pravdu, je blbost, abys kv?li mn? takhle cestovala. My to spolu zvl?dnem.? usm?la se na n?ho.

?Tak fajn. M?jte se tu p?kn??.?

?Ty se m?j taky p?kn??.? ?ekla Aneta.

?Po?kej, doprovod?m t? ke dve??m.? vstal Tom.

?To nemus?, tref?m,? protestovala Magda, ale to u? ji strkal z pokoje. Kdy? byli z doslechu, zeptal se: ?Jak jsi to dok?zala??

?Co??

?No, dostat ji sem??

?Sama cht?la p?ij?t. V?, asi tak p?ed ?trn?cti dny, kdy? mi ?ekla, ?e se roze?la s Pavlem, tak se m? pak ptala na tebe.

Cht?la t? vid?t, ale je?t? se na to ?pln? nec?tila.?

?Pro? jsi mi to ne?ekla??

?Necht?la jsem ti d?lat fale?n? nad?je. Co kdyby si to rozmyslela. Sta??, ?es v?d?l, ?e se roze?li.?

?Tak?e si mysl?, ?e by mi mohla odpustit?? zeptal se s nad?j?.

?Ur?it? jo. B? za n? a zjist? to s?m.? usm?la se.

?Dob?e. Tak se m?j.?

?Jo, vy taky.?

Vr?til se do pokoje a znovu si sedl proti n?.

?V?, asi bych se ti m?la omluvit,? za?ala nejist?.

?Ty se nem? za co omlouvat.? p?eru?il ji. ?J? jsem r?d, ?e jsi p?i?la. Asi to pro tebe nebylo lehk????

?Nebylo to zas tak stra?n?,? usm?la se, ?j? v?m, ?e to nebyla tvoje vina. Jen jsem pot?ebovala ?as??

?Tak?e jsi mi odpustila?? zeptal se s nad?j? v hlase.

?J? ti nem?m co odpou?t?t, v?m, ?e jsi za to nemohl. M?l by ses p?estat tr?pit??

?Nejde to, po??d na to mus?m myslet. Po??d to m?m p?ed o?ima. Tohle jsou vzpom?nky, kter? nikdy nevyblednou? vid?m to jako by to bylo v?era?? z?tka pokl.

Nat?hla k n?mu ruce. Pochopil a p?isunul si ?idli bl? k n?.

?Tome,? ?ekla n?n? a vzala jeho ruce do sv?ch, ?nezaslou?? si, aby ses takhle tr?pil. Ch?pu, ?e je to pro tebe t?k?, ale p?eci jen u? je to n?jak? doba. Mus? na to p?estat myslet, mus? j?t d?l???

Pod?val se j? do o??. Nem?l by n?hodou povzbuzovat on ji..? ?Ty sis taky nezaslou?ila skon?it na voz?ku, a p?esto jsi na n?m skon?ila.? ?ekl smutn?. Jen co to vyslovil, do?lo mu, ?e to asi nebylo to nejlep??. Rozhostilo se ticho. Tahle jeho posledn? v?ta z?stala viset ve vzduchu.

?Promi?,? ?ekl po chv?li.

?To je v po??dku,? ?ekla ti?e. Vid?la v?echen ten smutek v jeho o?ch a najednou se j? cht?lo stra?n? bre?et. Sed?la tu s kr?s?n?m klukem, kter? se kv?li n? tr?pil a kter? ji neuv??iteln? p?itahoval. Vlastn? se j? l?bil u? tenkr?t, kdy? ho Magda p?ivedla poprv?. Ale to je?t? byla ??astn? se sv?m p??telem, tak?e si to nep?ipou?t?la. Te? si to ale pln? uv?domovala. Kdyby byla zdrav?, tak u? by snila o tom, jak? by to mohlo b?t, kdyby byli spolu. Jen?e takhle j? bylo o to v?c l?to, ?e zdrav? nen?. Moc dob?e v?d?la, jak? by komukoliv p?inesla komplikace. A kdo by se cht?l dobrovoln? sezn?mit s holkou na voz?ku, kdy? jich kolem b?h? spousta zdrav?ch, kter? ??dn? komplikace nep?in?ej?. T?mhle sm?rem se ub?raly jej? my?lenky a on poznal, ?e ji n?co tr?p?.

?Copak je?? ptal se starostliv?, ?vypad? hrozn? ne??astn?..“

D?vala se mu do o?? a cel? se v nich ztr?cela. Tohle mu p?ece nem??e ??ct. Za?ala plakat.

?No tak,? ?ekl konej?iv? a p?isedl si vedle n?. Objal ji a za?al ji hladit po vlasech.

?Jestli je to kv?li tomu, co jsem ?ekl, tak to m? v?n? mrz?, nemyslel jsem to tak??

?Ne,? za?eptala mezi vzlyky.

?Tak co se d?je?? sna?il se d?l.

?Nic, j? jen? je mi l?to, ?e?? necht?la to dokon?it.

?Hm?? pob?dl ji.

Za?ala plakat je?t? v?c. Pochopil, ?e v tuhle chv?li z n? nic nedostane. Vzal ji do n?ru?e. Objala ho kolem krku a polo?ila si hlavu na jeho rameno. Dr?el ji v objet? a d?l ji hladil po vlasech. Nechal ji, a? se vypl?e, i kdy? slzy vid?l nerad. V?dycky to znamenalo, ?e je n?co ?patn?

Nev?d?l, jak dlouho tam takhle sed?li. Ztratil pojem o ?ase. Jedin?, co dok?zal vn?mat, byla jej? bl?zkost. Poci?oval ?t?st? i smutek z?rove?. Dr?el ji v n?ru??, c?til jej? v?ni, teplo jej?ho t?la a to ho ?inilo nesm?rn? ??astn?m. Ale plakala, nejsp? kv?li tomu, co ?ekl, a pak, v?d?l, ?e tohle v?bec nic neznamen?. Copak by mohla milovat n?koho, kdo ji

zmrzačil? Proto byl smutný. Takže se ztrácel ve svých pocitech a vůbec nevěděl, co má dělat.

Konečně přestala plakat. Ale ani jeden z nich nemluvil. Nechtělo se jí mluvit, nechtělo se jí cokoli vysvětlovat. A on se neptal. Věděl, že kdyby mu to chtěla říct, tak mu to řekne. A za to mu byla vděčná.

Po chvíli prolomila ticho: 'Asi bych už měla jít?'

'Dobře, řekl smířeně. Zvedl ji a odnesl zpátky na vozík, při tom se snažil zapamatovat si ten pocit, kdy jí měla tak blízko.

Pomohl jí obléct, sám se tak oblékl a vyjeli ven.

'Je konec, problesklo jí hlavou, ani t' nezdržoval. Jak jsi vůbec mohla pomyslet na to, že by mu na tobě záleželo.

M' jen věditky svádome, kdo by je neměl, ale jinak nic. Vždyť t' ani nezná. Byla na sebe naštvaná. Co řekala?

Celou cestu se s n' snažil mluvit, ale jí moc do něho nebylo. Toužila po spězní duši, ale byla se, že ji nenajde.

Stanuli před jejím domem.

'Tak jsme tu, řekla.

Přikvl. Te' zas nebylo do něho jemu. Nechtěl se s n' jen tak rozloučit. Těba už jí nevidí?

'Promi' za ten v'stup, j' n'jak jsem to nezvládl?'

'Nemus' se omlouvat, to je v pořádku. Koda jen, že jsem ti nemohl pomoci.'

Sklonil se k n' a podíval se jí blízko do očí. Potéboval naději, že ji znovu uvidí.

'Nežla bys těba někdy na kafe? těba? kdybys chtěla? víc... r'd bych t' zas viděl. dostal ze sebe.

'R'da. usmíla se.

'Tak fajn.'

'Fajn.'

'Tak se máj p'kn', taky se usmí.''

'Ty taky.'

Díval se za n', dokud nezmezela. Pak odešel. Celou cestu dom' o n' přemýšlel. Připadala mu tak kouzelná, tak zranitelná. Měl pocit, že jí musí chránit. Nemohl si pomoci. Totin' v tom l'tal.

Najednou dostal její život nový smysl. Vědala se s Tomem?m d'í?ast'ji. A i když si řekla, že se do něho nesm' zamilovat, l'sce poru'it nemohla. Po dlouh' době se konečně zase cítila?astn'. Snažila se představit si co se stane, a se Tom dozv', že ho miluje. Byla si t'm? jist', že jí odm'ne, ale doufala, že z'stanou kamar'di. Za tu dobu, co ho znala j' p'rost' k srdci. U' ch'pala, proč je Magdin nejlepší p'itel. Dok'zal b't tak mil' a pozorn', v'd'í p'esn', jak jí rozesm't, jak jí ut'it. Za tu kr'tkou dobu, co se znali toho spolu pro'ili spoustu. M'la pocit, jako by ho znala cel' život. Jedin' v'c, kter' se b'la, bylo to, co řekne na její city. Tolik' t' u' o tom přemýšlela. Ale nakonec dosp'la k n'zoru, že mu to tajit nebude. N'kde v nehlub'm kout' sv' duže si namlouvala, že by přece jen těba mohla m't?anci. Ani Magda nev'd'la, co k n'mu doopravdy cít', i když jist' tu'en? m'la. Hlavn' byla r'da, že je Aneta zase?astn'.

Zase spolu byli venku. Konečně u' j' nevádilo chodit ven. U' nem'la pocit, že by na ni v'ichni koukali. U' si na to zvykla. Proch'zeli se po m'st' a cítili se dobře. 'li pod'í?eky, protože ona milovala řeku, a z jednoho z obchod' k ním dolehla slova p'sni'ky: 'Cause I want it all, or nothing at all, there's no where left to fall, when you reach the bottom it's now or never, is it all?'

'Tuhle p'sni'ku miluju, řekla s sm'vem.

'Jo? Taky chce' věchno nebo nic? zaj'malo ho.

'Asi ne. N'kdy prost' nem'ne? m't věchno a je lep' spokojit se s t'm, co má?'

'Mysl?'

'No. Ty si to nemysl? Ty chce' bu' věchno nebo nic? byla zvdav'.

'J' nev'm. řekl up'mn', 'asi jak v'em, to je t'k? Na chvíli se odm'el a pak pokračoval d'í: 'Co kdybich ti řekl, že t' miluju? Co bys ud'lala, hm? řekla bys, že jsem tv'j dobr' kamar'd, ale že m' city neop'tuje, a že m' m' moc r'da a nechce' m' ztratit a tak d'í, jo? A j' bych na to řekl, že by bylo lep', kdybysme se n'jakou dobu nevid'li. Protože j' chci věchno nebo nic. Aspo' v tomhle jo.'

M'ela. Nev'd'la, co mu má?ct.

'Nemus' odpov'dat, usmí se. 'J' jsem r'd, že jsi moje kamar'dka. Nic jin'ho ne'ek'm, neboj. Asi nen' zrovna lehk' kamar'dit s n'k'm, kdo t' zmrzačil, co? řekl a potichu dodal, 'nato' ho milovat?'

'Co bys ud'lal ty, kdybich ti řekla, že t' miluju? řekl bys mi, že jsem tvoje dobr' kamar'dka, ale že m' city neop'tuje, tak' se n'jake' as nevid'me? A j' bych ti řekla, že t' nechci ztratit, protože j' v'm, že milovat holku na voz'ku sebou p'in? spoustu komplikac'. Byla bych r'da, že jsme aspo' kamar'di. ' Tak' m' asi pravdu?'

Te' pro zm'nu ml'el on. K' by v'd'í, jestli to n'co znamená. Snaž se mu t'm snad n'co nazna'it. Co když ho miluje? Pak m' svou?anci a nem'í by jí promarnit. Ale co když to řekla jen proto, že to p'edt'm řekl on. Pak by m'í ml'et. T'k? rozhodov'n?.

Do'li k nedalek' lavi'ce. Posadil se, ona sed'la vedle něho. Dívali se na řeku. Oba byli zamlkl'. Přemýšleli, na kolik to byla jen hypotetick' v'aha a na kolik pravda.

'V',? podíval se jí p'mo do očí, 'kdybys mi opravdu řekla, že m' miluje,? odm'el se, 'byl bych ten nej?astn'j?'

'lov'k na sv't? Tak a bylo to venku. Te' jen řekal, jak zareaguje.

Rozbu'ilo se jí srdce. Nemohla uv'it tomu, co sly'ela. C'čila, jak se jí do očí hrnou slzy. Necht'la plakat, ale bylo toho na n' trochu moc. Po'd se mu d'vala do očí. 'Kdybys mi ty řekl, že m' miluje, odpov'd'la bych, že je to to nejhez', co m' za posledn' dobu potkalo?'

Zav'el o'í. Zhluboka se nadechl a pak je otev'el. Po'd tam sed'la a po'd se na něho d'vala t'm pohledem pl'n'm l'sky. Vzal ji do n'ru?'

'Miluju t',? za'ptala.

¿Taky t? miluju,? odpov?d?l. Potom se k n? sklonil a n?n? ji pol?bil.

www.psanci.cz